

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **A.C.**, ev. č. D019124, narozený ..., státní příslušnost Turecko, t. č.
v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková,

zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Šlejnická
1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2019 č. j. OAM-978/DS-PR-P13-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 12.342,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o

azylu“), a to pro nepřípustnost žádosti žalobce podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Dále bylo napadeným rozhodnutím stanoveno, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Rakouská republika.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný zjevně nesprávně vypořádal otázku aplikovatelnosti článku 17 dublinského nařízení. Žalobce argumentoval existencí rodinného života na území České republiky, kam přicestoval právě kvůli své partnerce, s kterou podle vlastních slov čeká dítě, přičemž k prokázání svých tvrzení navrhl provedení konkrétních důkazů, jimiž právě poukazoval na svůj intenzivní rodinný a soukromý život na území České republiky. Žalobce se snažil prokázat, že jeho vztah k české občance B.H. je trvalé povahy. B.H. ve výpovědi učiněné před policejním orgánem dala jasně najevo, že svůj vztah s žalobcem považuje za natolik silný, že je kvůli němu eventuálně ochotna změnit i zemi svého pobytu. Je povinností žalovaného zabývat se přiměřeným a přezkoumatelným způsobem eventuálním zásahem do soukromého života žalobce, jímž by bylo právě jeho předání do jiného členského státu, a to analogicky s nutností zkoumání zásahu do rodinného života eventuálního rozhodnutí o zajištění cizince podle ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se ovšem okolnostmi žalobcova pobytu na území České republiky zabýval zcela nedostatečně, neprovedl důkazy předložené žalobcem, spolehl se na pouhý protokol ze zcela jiného řízení. V případě osob, které jsou rodinnými příslušníky Evropské unie, se neuplatní klauzule posuzující to, kdy byl zahájen rodinný život na území České republiky, tedy zda v době legálního nebo ilegálního pobytu, což potvrdil i Nejvyšší správní soud mimo jiné v rozsudku č. j. 8 As 46/2013-55 ze dne 30. srpna 2013, kde uvedl: „Jakkoliv je závěr žalované, že stěžovatel začal budovat své rodinné vztahy až v době, kdy se nacházel na území České republiky neoprávněně, a proto si musel být vědom, že jeho pobyt může být kdykoliv ukončen, souladný s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, nelze jej bez dalšího použít ve vztahu k rodinným příslušníkům občanů EU. Ochrana rodinného života občanů EU a jejich rodinných příslušníků je v tomto ohledu širší, než ochrana poskytovaná čl. 8 Úmluvy. Rodinní příslušníci občanů EU požívají práva vyplývající ze směrnice 2004/38/ES bez ohledu na to, zda vstoupili na území hostitelského členského státu předtím nebo poté, co se stali rodinnými příslušníky tohoto občana EU. V případě žalobce tak v žádném případě nebylo možné bagatelizovat stupeň jeho rodinného života na území České republiky a neaplikovatelnost článku 17 Nařízení založit na pouhém subjektivním postoji žalovaného opomíjejícím dostupné skutečnosti.“
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že diskreční oprávnění podle čl. 17 Dublinského nařízení dává možnost členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, dle jeho vlastního uvážení ponechat žadatele ve své jurisdikci. Samotné rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoliv povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. V situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije (jako v případě žalobce), není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat (např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2015, č.j. 49 Az 7/2015-55). Dle názoru žalovaného se správní orgán zmiňovaným rodinným životem žalobce zabýval v napadeném rozhodnutí zcela dostatečným způsobem /čl. 4/, nadto paní B. H. prohlásila, že s žalobcem ani ve společné

domácnosti nežijí, přičemž další výslech její osoby považuje žalovaný s ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti za nadbytečný a neekonomický. Ustanovení čl. 8 Úmluvy ani neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že s paní B.H. ani ve společné domácnosti nežijí, a i z tohoto důvodu nelze vyhodnotit jejich rodinný život jako intenzivní a trvalý.

4. Součástí správního spisu je úřední záznam Krajského ředitelství police hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie ze dne 12. 7. 2019 podle, kterého dne 9. 7. 2019 se na OAMP v Praze 6 nacházel žalobce. Podle kopie cestovního pasu měl vízum vydané Itálií s jedním vstupem na 5 dnů s platností od 27. 5. 2016 do 31. 5. 2016. Součástí je vstupní razítko z 28. 5. 2016. Žalobce sdělil, že různě jezdil po Itálii, Holandsku, Německu, kde má část rodiny. Na OAMP s ním byla jeho družka B.H.. Lustrací z dostupných evidencí bylo zjištěno, že se jedná o nežádoucí osobu, kdy záznam vložilo Rakousko dne 21. 5. 2019. Na základě toho byl žalobce zajištěn. Z odpovědi Rakouska ze dne 11. 7. 2019 na žádost o informace o cizinci vyplývá, že žalobce žádal v Rakousku o udělení azylu v roce 2018, kdy jeho žádost byla zamítnuta, a byl vydán repatriační certifikát a žalobce byl vyzván k opuštění území. Výzvu neakceptoval, proto mu byl vydán zákaz pobytu dne 21. 5. 2019 s platností tři roky. Na základě toho bylo vydáno rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 129 zákona o pobytu cizinců, rozhodnutím Krajského ředitelství police hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie ze dne 11. 7. 2019 č.j. KRPA-253218-11/ČJ-2019-000022-ZZC o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem předání.
5. Dále součástí spisu i protokol o podání vysvětlení ze dne 11. 7. 2019, v němž B.H. potvrdila, že žalobce je její přítel, že jsou spolu od 8. 8. 2018. Poznali se v Rakousku, kde byla s kamarádkou na dovolené. Společnou domácnost nesdílí, její přítel ji navštěvuje každý víkend, kdy za ní jezdil z Rakouska. Je zdravotní sestra v Praze. Bydlí se svými 2 dětmi, které má s manželem, ale již požádala o rozvod. O žalobci ví, že požádal o azyl a jezdil k ní na propustky. Plánovali společné bydlení a následně svatbu. Do Turecka by s ním vycestovala, protože děti má již dospělé.
6. Žalobce rovněž dne 11. 7. 2019 podal vysvětlení, v němž uváděl, že do evropské unie přicestoval 28. 5. 2016 letadlem z Turecka do Itálie. Následně odjel do Holandska, kde má strýce. Tam pobýval asi 2 roky a poté odjel do Rakouska, kde požádal o azyl, ale žádost mu byla zamítnuta. Do ČR vycestoval, protože si chtěl vzít svoji přítelkyni B.H., s níž se setkal v Rakousku v kavárně svého kamaráda. Je svobodný, má 2 syny, kteří žijí v Turecku. V ČR by chtěl s přítelkyní zůstat. Přicestoval na italské vízum. Jeho rodina ve vlasti má problémy, byla označena za teroristy, gulenisty v Turecku. S přítelkyní žije dva týdny. V Turecku má rodiče.
7. Podle informace Ministerstva vnitra OAMP ze dne 16. 7. 2019 téhož dne zaslala Rakouská republika souhlas s přijetím žalobce dle článku 16 odst. 5 nařízení ministra vnitra č. 48/2016. Součástí spisu je i informace o OAMP ze dne 18. 1. 2018 o azylovém systému v Rakousku.
8. V pohovoru s žalobcem provedeném dne 23. 7. 2019 žalobce uvedl, že z Turecka odcestoval poté, co byl obviněn z příslušnosti k organizaci FETR a jeho bratranec pořádal sbírky na obětní svátek a byl obviněn, že sbírá peníze pro tuto organizaci, jeho bratr byl taktéž uvězněn. Důvodem je tedy žalobcovo obvinění. Odešel z Turecka 27. 5. 2016, letěl do Itálie z obav o svůj život. O mezinárodní ochranu požádal v Rakousku, které opustil

před jedním a půl měsícem kvůli nastávající manželce B., která ho přivolala do ČR. Nebylo mu známo, že již bylo rozhodnuto o jeho žádosti v Rakousku. Od české policie se dozvěděl, že dostal tříletý zákaz vstupu do Evropské unie. Žalobce v ČR bydlí u partnerky v P. 8. Žalobce předložil do spisu Potvrzení o zajištění ubytování. Žalobce dále uvedl, že jeho manželka je těhotná, že do dvou týdnů snad doloží potvrzení o jejím rozvodu, chtějí to mít za sebou a vzít se. V předloženém seznamu jsou jména jeho a jejích rodičů, na fotografii je on s partnerkou a na druhé fotografii jsou lístky, že za ním jezdila. V Holandsku pobýval dva roky, protože tu žil jeho strýc. V Holandsku se také oženil a měl pracovní kartu na pět měsíců, avšak nerozuměl si se syny své manželky, a proto raději odjel. Odjel do Rakouska za kamarádem, který chtěl založit firmu, ale protože nesehnali peníze, byl donucen požádat o azyl. V Turecku měl problémy. Je si vědom toho, že bude poslán do Rakouska, pokud Rakousko bude souhlasit. Nepáchal tam žádné trestné činy, neví o skutečnosti, která by mu bránila se tam vrátit. Pouze jeho partnerka bude smutná, protože si přeje zde zůstat. K tomu žalobce předložil rozsudek Okresního soudu pro Prahu 8 z 12. 7. 2018 o výchově a výživě po dobu po rozvodu na nezl. T.H. Dále žalobce předložil čestné prohlášení ze dne 8. 7. 2019 paní H. o tom, že se seznámili 7. 8. 2018 v Rakousku, kde byla na dovolené. Následně se navštěvovali, byli spolu na Vánoce a Velikonoce, což dokládala společnou fotografií. Dne 6. 6. 2019 ji žalobce požádal o ruku. Chtějí žít a pracovat v České republice

9. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný citoval článek 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady, podle něhož pokud nemůže být na základě určených kritérií určen příslušný členský stát k posouzení žádosti mezinárodní ochrany, je příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost o mezinárodní ochranu podána. K tomu žalovaný konstatoval, že na základě lustrace je zřejmé, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Rakouské republiky. Vzhledem k tomu, že žádným ze způsobů uvedených v nařízení č. 604/2013 nezanikla příslušnost Rakouské republiky, je Rakouská republika příslušná k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a je povinna přijmout žalobce zpět na své území v souladu s článkem 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalovaný konstatoval, že dne 16. 7. 2019 obdržel správní orgán informaci, že Rakouská republika uznala svou odpovědnost, a je proto na základě článku 25 odst. 2 nařízení č. 34/2013 odpovědnou zemí a je povinna přijmout žalobce na své území a posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu podle článku 18 odst. 1 písmeno d) nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalovaný konstatoval, že si je vědom tvrzení žalobce a jeho přítelkyně B.H. o jejich vztahu a údajném nenarozeném dítěti. Žalovaný konstatoval, že žalobce nepředložil žádný důkaz o dlouhodobém společném soužití ani potvrzení údajného těhotenství paní H. Žalovaný poukázal na to, že předložené dokumenty dlouhodobé soužití ani případné těhotenství nedokazují. Žalovaný rovněž poukázal na výpověď paní H., podle které spolu ve společné domácnosti nežijí. Z těchto důvodů správní orgán neshledal důvod k použití diskrečního ustanovení článku 17 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a rady EU.
10. Žalobu soud neshledal důvodnou.
11. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu „je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.“

12. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu „se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“
13. Podle čl. 3 odst. 2 věta první Nařízení „pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“
14. Soud na úvod své argumentace shledává jako nezbytnost vymezit hlavní cíl dublinského systému pro další část rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 4. 2018, č.j. 60 Az 80/2017-95, kde soud vyslovil, že: „Hlavním smyslem existence nařízení Dublin III je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle nařízení Dublin III zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu.“ Na základě výše uvedeného tak lze tvrdit, že dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce, nýbrž k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu nebude pobytová situace žalobce a s tím spojené vazby na území ČR, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti.
15. Žalobce v žalobě především namítá porušení čl. 17 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 z důvodu existence jeho rodinného života v ČR.
16. Soud k aplikaci čl. 17 Nařízení považuje za nutné připomenout, že na jeho uplatnění není přímý nárok, neboť jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost užít tento institut, tudíž není vynutitelné. Nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. K tomu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č.j. 49 Az 18/2015-48, kde se uvádí, že: „K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat.“
17. Uvedená argumentace je aplikovatelná i na daný případ. Nicméně z výše shrnutého obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí také je zřejmé, že ve vztahu žalobcovu rodinnému životu a případné možnosti aplikace článku 17 se žalovaný vyjádřil a to srozumitelně a přezkoumatelným způsobem. V rámci omezeného přezkumu absolutního správního uvážení toto soud považuje za dostačující.

18. Pokud jde o druhou žalobní námitku, kde podle žalobce bylo na místě použít analogii zkoumání zásahu do rodinného života v míře, jako je to činěno při zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců, soud má za to, že z výše shrnutého obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se žalovaný možností zásahu do rodinného života žalobce zabýval a dostatečně podrobně a logicky odůvodnil svůj závěr o tom, že k zásahu nedojde.
19. Soud se s tímto závěrem ztotožnil. Partnerský vztah žalobce může i po předání do Rakouska zůstat v dosavadní podobě, neboť bylo prokázáno, že žalobce s partnerkou nevedou dlouhodobě společnou domácnost, pouze ji žalobce o víkendu z Rakouska jezdí navštěvovat. Bylo prokázáno, že se znají zhruba rok. Ohledně možného těhotenství partnerky žalobce žalovaný správně připomněl, že bylo na žalobci a jeho družce toto prokázat. Společnou domácnost vedl žalobce s přítelkyní v Praze jen pár týdnů před zajištěním a do té doby forma jejich vztahu spočívala v tom, že žalobce ji jezdil navštěvovat o víkendech z Rakouska. Z těchto skutečností jednoznačně vyplývá, že předáním do Rakouska nemůže dojít takovému zásahu do rodinného života žalobce, který by mu neumožňoval pokračovat v dosavadním způsobu života.
20. Třetí žalobní námitka spočívala v nedostatečném provádění důkazů zejména neprovedení výsledku přítelkyně žalobce. Soud má za to, že správním orgánem byl zjištěn skutkový stav dostatečně. Proto ani soud neshledal důvod k provádění výsledku přítelkyně žalobce, neboť míra jejich vztahu jednoznačně vyplynula z výsledku, který byl prováděn se žalobcem samotným a žalovaný existenci partnerského vztahu nezpochybňoval.
21. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem žalovaný podle názoru soudu neporušil ustanovení správního řádu ani Dublinského nařízení a žalobce nebyl nějakým způsobem zkrácen na svých právech, a je tak přesvědčen, že napadené rozhodnutí je zákonné a správné.
22. Na základě výše uvedeného soud žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.).
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků přiznána.
24. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s.ř.s.). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování, která je tvořena *třemi* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *třemi* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **12.342,-Kč** a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 14. října 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně